

[Socialministeren]

at folk ønsker at bo sammen i fællesskab. Det kan også være, nogle ønsker at bo i en mindre bolig. Der har været stillet et direkte spørgsmål, om den lovgivning, vi har på området – det var fra fru Karen Jespersen – kunne bruges, som den er, f.eks. med henvisning til § 5. Jeg kan svare, at institutionerne med den lovgivning, vi har, udmærket kan kædes sammen med bofællesskaber efter en anden paragraf i bistandsloven.

Men derudover synes jeg i allerhøjeste grad, at vi sammen med boligministeren skal være meget åbne over for at se på nogle andre biformer. Som jeg sagde før: nogle mere fleksible, måske mindre, og måske boliger, som vi forsøger at knytte nogle specielle krav til. Det synes jeg kunne være et godt udgangspunkt.

Der blev direkte spurgt: Hvor meget vil det koste, og hvad kan vi få? Jeg synes, det ville være meget forkert at begynde at sige, at vi kan få lige nøjagtig det antal boliger for så og så mange penge. Nej, det, vi skal gøre, er, at vi skal lade fantasien blomstre og se på, hvad det kan lade sig gøre at få sat i værk, inden vi begynder at se på, om vi eventuelt skal have nogle lovgivningstiltag på nogle af disse områder.

Så har der været talt om det frivillige arbejde kontra det offentlige. Det har nemlig vist sig, at det frivillige arbejde efterhånden udgør en større og større aktiv del af det sociale arbejde, og det er rigtigt, som det er sagt, at de frivillige bedre kan nå ud i hjørnerne, end det offentlige kan.

Det er også blevet sagt – og jeg har selv sagt det tidligere i dag – at det er det offentlige, der er garanten i den sidste ende, og det vil jeg gerne vedstå her. Men det offentlige skal ikke alene være garanten, det offentlige skal også være en bedre samarbejdspartner i forhold til det frivillige arbejde, bestrebe sig på at være konsulenter og hjælpere i forhold til nogle af de ting, som det frivillige hjælpearbejde er god til at gøre. Vi må nemlig huske – som det også er blevet sagt – at lige meget hvad vi sætter i værk inden for boligområdet, inden for området kontaktpersonordninger, væresteder osv., så må vi tage udgangspunkt i det enkelte menneske, tage udgangspunkt i, hvor det enkelte menneske står, og arbejde ud derfra.

Så har der været talt om, hvordan vi kan komme videre, og at vi skal sikre os, at man bliver ordentligt orienteret. Der synes jeg vi

har gjort nogle gode erfaringer med 15 millioner kroner-puljen, hvor vi jo hurtigt gik ud og bad om forslag til initiativer og fik dem sat i værk. Det er da en af de tanker, jeg har, at vi beder kommuner og amter om at komme med forslag bl.a. på boligområdet, men også på området væresteder og kontaktsteder, så vi kan se, hvad man kan gøre for at følge den foreslåede dagsorden op. Og det er da selvfølgelig – havde jeg nær sagt – en selvfølge, at Folketinget vil blive orienteret om, hvordan man havde tænkt sig at arbejde videre, ganske som vi gjorde i forbindelse med 15 millioner kroner-puljen.

Der er et område, jeg lægger utrolig meget vægt på, og derfor var jeg glad for den sidste del af debatten, hvor man beskæftigede sig med en kontaktpersonordning, som kunne bruges til at skabe sammenhæng mellem udskrivningen fra hospitalet og bosituationen. Det er et område, jeg synes vi skal ofre både ressourcer og tid på at få etableret. Jeg forestiller mig, at det eventuelt kan lade sig gøre sammen med det frivillige arbejde. Her tænker jeg specielt på Sind, på pårørendeorganisationer, der er interesseret i og vil gå ind og være behjælpelig med at etablere disse ting. Det ville være lykken, hvis man, når man er psykisk syg og får det dårligt, havde en person, man kunne rette henvendelse til. Og det skulle gerne være sådan, at ordningen også fungerer på de tidspunkter af dagen, hvor det offentlige ikke tager imod. På den måde kan vi gøre noget for at få en ordentlig sammenhæng i tilværelsen for disse mennesker, for jeg giver dem ret, der siger, at der er ikke meget ved at blive udskrevet fra et hospital for en måned efter igen at blive indlagt, fordi det at tage éns medicin er smuttet for én. Jeg tror, at hvis vi skal komme langt nok her, bliver vi nødt til at medinddrage de frivillige, for vi må indrømme, at hvis det er sidst på dagen, man har mest brug for hjælpen, er der en tendens til, at det offentlige system har lukket.

Jeg vil gerne slutte med at sige tak for, at det er lykkedes at vedtage en dagsorden, som alle partier i Folketinget er enige om, og det er så op til os i fællesskab at få udmøntet denne dagsorden til gavn for de udstødte og de svage i samfundet.

Hermed sluttede forhandlingen.